

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մատթէոս 11:28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

Հոկտեմբեր, 2011թ.
N 9 (27)

Հոյս է փենում 2009թ. Նայիսից

**ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ
ՆԱՄԱԺՈՂՈՎ**

ՍՈՎՈՐՈՒՄ ԵՆՔ ԱՂՈԹԵԼ

Ո՛Վ Է ԻՄ ԸՆԿԵՐԸ

ԱՐԴՅՈ՞Ք ՎԱՂՎԱ ՕՐԸ ՔՈՆՆ Է

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2011թ.
N 9 (27)

Հուլիս է տեղափոխվել 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
Դեյվիդ Վիկերսոն.....	2
Սովորում ենք աղոթել.....	4
Ո՞վ է իմ ընկերը.....	6
Նավապարիմ մնալ մինչև մահ.....	8
Ես ապրում էի ինձ համար.....	9
Արդյո՞ք վաղվա օրը քոնն է.....	12
Արելություն.....	13
Նոժարությամբ կրենք մեր խաչը.....	14
Վկայություններ.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքներն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեմ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փաթագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՐՈՎ

Հոկտեմբերի 13-14-ը Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը, որին մասնակցում էր Հայաստանի տարբեր վայրերից ժամանած հավատացյալ երիտասարդությունը:

Համաժողովի կարգախոսն էր **Գաղատացիս 6:8** խոսքը. «Վասն զի ինչ որ մարդ կը սերմանէ, նոյնը պիտի հնձէ...»: Համաժողովի ընթացքում եղան քարոզներ, ուսուցումներ, երգեր և աղոթքներ: Ուսուցման նպատակն էր երիտասարդությանը բացատրել, թե ինչ է նշանակում «*ինչ որ մարդ կը սերմանէ, նոյնը պիտի հնձէ*»: Մանրամասն ուսուցանվեց, թե ինչ է նշանակում մարմնից սերմանել, և ինչ է նշանակում հոգուց սերմանել: Բացատրվեց նաև մարմնից սերմանելու և հոգուց սերմանելու վերջնական արդյունքն ու ասվեց, որ մարմնից սերմանողը ապականություն է հնձում, իսկ հոգուց սերմանողը՝ հավիտենական կյանք:

Եղբայրները նշեցին, որ մարմնավոր եղողները մարմնավոր բաներ են մտածում, իսկ հոգևորները՝ հոգևոր բաներ: Մարմնավոր խորհուրդը մահ է, հոգևոր խորհուրդը՝ կյանք և խաղաղություն: Մարմնավոր խորհուրդ ունեցողները սնվում են մարդկային հարաբերություններից և ավելի շատ զբաղվում են մարմնավոր գործերով, քան աղոթքով, Աստծու Խոսք պարապելով և Ավետարանին հաղորդ լինելով. «*Ասեցէք արդարին, որ նորա բանը լաւ է. որովհետեւ իրանց գործերի պտուղն են ուտելու: Վա՛յ անզգամին, նորա բանը չար է, որովհետեւ իր ձեռքի գործերի հատուցումը պիտի լինի իրան*» (**Եսայիայ 3:10-11**): «Աւետարանին հաղորդ լինելու համար այն առաջի օրիցը մինչև հիմա» (**Փիլիպեցիս 1:5**): «Որովհետեւ քամի սերմեցին եւ մրրիկ պիտի հնձեն. մա հասկ չ'ունի. բոյսը չի շինելու խիւսը. եթէ շինէ էլ՝ օտարներն են կուլ տալու» (**Ուխեայ 8:7**):

«Վասն զի ինչ որ մարդ կը սերմանէ, նոյնը պիտի հնձէ...»: **Գաղատացիս 6:8**

Հոգուց սերմանող մարդու համար Զրիստոսն է գլխավոր նպատակը. «*Սկիզբէն էր Բանը, ու Բանը Աստուծոյ քով էր, և Բանը Աստուած էր: Անկա սկիզբէն Աստուծոյ քով էր: Ամէն բան անով եղավ, և առանց անոր բան մը չեղավ՝ ինչ որ եղաւ*» (**Հովհաննոս 1:1-3**):

Թոկոսեմբեր, 2014թ., ՁԳ (27)

«Հոգին է կենդանի ընողը, մարմինը շահ մը չըներ. այն խօսքերը զորոնք ես ձեզի կը խօսիմ, հոգի ու կեանք են» (Հովհաննու 6:64):

Այս կյանքն ամենօրյա պատերազմ է, և ի վերջո հոգու մեջ սերմանողը հնձելու է Քրիստոս կյանքի լեցունությունը:

Ուսուցման ժամանակ նշվեց նաև, որ այսօրվա աշխարհիկ իմաստությունը, չճանաչելով մարդուն և մարդու մեջ բնակվող մեղքի բնությունը, մարդու իրավունքները շփոթում է մեղքի «իրավունքների» հետ: Աստված Իր Շնորհքի միջոցով մարդուն հնարավորություն է տվել ընտրելու Իր Որդի Հիսուս Քրիստոսին որպես կյանք՝ մեղքի գերությունից ազա-

տագրվելու և արժանապատիվ ու երջանիկ կյանքով ապրելու համար:

Սիրելի՛ երիտասարդներ, եթե դուք մինչև հիմա չեք ընդունել Քրիստոսին, հավատացե՛ք Նրան և ընդունե՛ք որպես կյանք: Նրա շնորհիվ դուք կազատվեք մեղքի գերությունից և հավիտենական կյանք կունենաք:

ԴԵՅԱԻՊ ՎԻԼԿԵՐՍՈՆ

1931-2011

Իր երկրային կյանքի 79-րդ տարում, 2011թ. ապրիլի 27-ին ավտովթարի հետևանքով մահացավ “Times Square Church” եկեղեցու հովիվ,

աշխարհահռչակ քարոզիչ Դեյվիդ Վիլկերսոնը: Դեպքը տեղի է ունեցել ԱՄՆ Տեխասի նահանգում:

Վիլկերսոնի ավտոմեքենան ընթացքի ժամանակ հանկարծակի անցել էր

հանդիպակաց գիծ և բախվել առջևից եկող տրակտորին: Վերջինիս վարորդը նկատել էր մոտեցող ավտոմեքենան, բայց չէր կարողացել խուսափել: Հայտնի չէ, թե Վիլկերսոնի ավտոմեքենան ինչու էր անցել հանդիպակաց գիծ: Տրակտորի վարորդը միայն մարմնական վնասվածք էր ստացել, Վիլկերսոնի կնոջ վիճակը նորմալ էր, սակայն քարոզիչը մահացել էր տեղում:

Դեյվիդ Վիլկերսոնը ծնվել է 1931թ. մայիսի 19-ին Ինդիանա նահանգի Համանդա քաղաքում:

1958թ. Աստված նրան կանչեց, որ-

պեսզի ծառայի անտուն երեխաներին, անչափահասներին, թմրամոլներին: Նա «Teen Challenge» համաշխարհային քրիստոնեական ծառայության՝ թմրամոլների և հարբեցողների համար նախատեսված վերականգնողական կենտրոնի հիմնադիրն է, ինչպես նաև Word Challenge ծառայության նախագահը:

Դեյվիդ Վիլկերսոնը քրիստոնեական մի շարք գրքերի հեղինակ է: Դրանցից են՝ «Խաչ և սուր», «Փողը շուրթերիդ մոտեցրու» և այլն:

«Խաչ և սուրը» հետաքրքրաշարժ պատմվածք է Ամերիկայի խոշոր քաղաքներում մի հովվի՝ անչափահասների հանցավորության դեմ մղած պայքարի մասին:

Դեյվիդ Վիլկերսոնը՝ գյուղական երիտասարդ քարոզիչը, միայնակ իր վրա վերցրեց ձախողման դատապարտված առաքելությունը: Նա գնաց

Նյու Յորքի ամենավտանգավոր թաղամասերը, մեծ քաղաքի ամենախոշոր հանցախմբերի մոտ, որպեսզի Հիսուսի մասին պատմի կարծրացած սրտերով ու հանցավորության մեջ խորացած անչափահասներին:

Սկզբում նրանք անարգում էին Աստծուն ու սպառնում քարոզչին՝ դիմավորելով նրան վիրավորանքներով ու ծաղրածանակով: Եղան նաև վախի ու կասկածի ժամանակներ, սակայն, վերջիվերջո, աղմկոտ ամբոխը տեսավ, թե ինչպես են իրենց պարագլուխները հենց փողոցում ծնկի գալիս աղոթելու համար:

Անառակացած, մեղքի կյանքի մեջ խորասուզված տղաներն ու աղջիկները, Աստծուն հավատալով, նոր կյանք ստացան: Թողնելով իրենց ձեռքերի սուրը՝ նրանք ընտրեցին Խաչը: Խաչը հաղթեց:

Մի անգամ մի կոապաշտ այցելեց Նոմենսենին և ցույց տալով, իբր իր ծխախոտը վառում է կրակից, որի վրա միսիոներն իր համար կերակուր էր պատրաստում, կերակրի մեջ ուժեղ ազդեցության թույն լցրեց:

Մի քանի ամիս անց Նա կրկին այցելեց Նոմենսենին և հարցրեց. «Որտեղի՞ց ես դու վերցնում այդ հզոր հակաթույնը»: Միսիոները պատմեց Նրան Քրիստոսի մասին, և կախարդը դարձավ Աստծուն՝ գտնելով Նրա մեջ իր փրկվոյնը:

Այսօր Նրա երկու որդիները ձեռնադրված սպասավորներ են:

* * *

Միսիոներ Շտադոյի անկողնում ափրիկացիները թռնավոր օձ էին դրել, որի հետ Նա բնել էր ամբողջ գիշեր: Առավոտյան, երբ Շտադոն դուրս եկավ Նախաձաշի, ափրիկացի պատանիները բղավեցին. «Քո անկողնում օձ կա»:

Մոտենալով իր անկողնուն՝ Նա բարձրացրեց ծածկոցը և այնտեղ փոքրիկ, բայց թռնավոր օձ տեսավ: Եվ հենց այդ պահին հիշեց, թե ինչպես երկու օրվա ընթացքում իր այցելած բոլոր հինգ եկեղեցիներից հեռանալիս իր համար, որպես հրաժեշտի խոսք, Աստվածաշնչից կարդացել էին միևնույն խոսքը. «Վասն զի իր բոլոր հրեշտակներուն պիտի ապսպրէ քեզի համար, որ քու բոլոր ծամփաներուդ մէջ քեզի պահեն» (Մաղմուս 91:11):

Թողնելով իրեն, 2014թ., ՇՄ 9 (27)

Շարունակություն: Սկիզբը՝ ք. 6 (27) համարում:

Աճեցրեք ձեր հավատը

Հիմա ձեր սիրտը չի հանդիմա-
նում ձեզ: Դուք սրբված եք Նրա
Արյամբ: Սակայն աղոթքի պատաս-
խանք դարձյալ չկա: Ուրեմն եկել է ձեր
հավատն աճեցնելու ժամանակը: Հի-
սուսն ասաց. «Ինչ քան որ աղօթքով կը
խնդրեք, հաւատացեք թէ պիտի առնեք,
և պիտի ըլլայ ձեզի» (Մարկ. 11:24):
Ավելի լավ է չաղոթել, քան աղոթել՝
առանց հավատալու: Դուք հավատով
եք փրկվում, հավատով՝ արդարաց-
վում, հավատով եք քայլում ու ապրում:
Հավատով դուք ընդունեցիք Սուրբ Հո-
գին: Եթե չկա հավատ, չկա նաև ազա-
տություն, չկա հավատ՝ չկա նաև
հրաշք, չկա հավատ՝ չկա նաև հաջո-
ղություն, չկա հավատ՝ չկա նաև
աղոթքների պատասխան: Հավատը
ղեռնա չստացածը տեսնելն է: Քրիստո-
նեական կյանքն սկսվում և ավարտ-
վում է հավատով: Հազարավոր
մարդիկ Աստծու մոտ եկան՝ հրաշքներ
տեսնելու նպատակով: Նրանք իրենց
հավատի համեմատ պատասխան
ստացան: Երկու կույրեր մոտեցան

Տեր Հիսուսին՝ Նրա ողորմությունն
աղերսելու համար: Հիսուսը հարցրեց.
«Դուք հավատո՞ւմ եք, որ Ես կարող եմ
բժշկել»: Նրանք պատասխանեցին.
«Այո՛, Տեր»: Այն ժամանակ Նա դի-
պավ նրանց աչքերին և ասաց. «Ձեր
հաւատքին պէս ըլլայ ձեզի» (Մատթ.
9:28,29): Նրանց աչքերն անմիջապես
բացվեցին: Դուք հավատո՞ւմ եք, որ
ձեր բոլոր խնդրանքները կկատարվեն:
Արդյոք ունե՞ք այդչափ համարձակու-
թյուն՝ մինչև ստանալն ասելու համար.
«Շնորհակալ եմ Քեզանից, Հայր, որ
լսեցիր ինձ»: Եթե մենք համոզված ենք,
որ Նա լսում է մեզ, ինչ էլ որ խնդրելու լի-
նենք, կհավատանք, որ պիտի ստանանք:

Մեր աղոթքներին ականջալուր լինե-
լով՝ Աստված կարող է ամեն ինչ մեզ
տալ՝ ըստ մեր հավատի չափի: Գրքում
մենք հանդիպում ենք Հիսուսի ոտքերի
մոտ ծնկի եկած հորը, ով խնդրում է Հի-
սուսին. «...բայց եթե կարողությոն մը
ունիս, օգնէ մեզի, խղճալով մեր վրայ»
(Մարկ.9:22): Մի՞թե մեզանից շատերը
հենց այսպես չեն աղոթում: Լավ իմա-
նալով, որ այսպիսի աղոթքը չի կարող
պատասխան ստանալ, Հիսուսն ուղղեց
նրան ու ցույց տվեց աղոթքի կյանքի
ճիշտ ճանապարհը. «ամեն ինչ հնարա-

վոր է նրա համար, ով հավատում է»: Նա, ով երբևէ կհարցնի. «Իսկ կարո՞ղ է Աստված...», աղոթքի պատասխան չի ստանա: Աստծու համար անհնարին ոչինչ չկա:

Հարյուրապետը հավատում էր, որ Աստծու մեկ խոսքը կարող է հրաշք գործել: Եվ նա ստացավ իր բաժին հրաշքը: Մատթ. 9:20,21,22-ում մենք հանդիպում ենք վկայության, ըստ որի իր ապաքինումն ընդամենը մեկ վայրկյանում ստացավ 12 տարի անբուժելի հիվանդությունից տառապող կինը:

Մենք հաճախ չենք կասկածում Նրա ամենակարողությանը, սակայն կասկածներ ենք ունենում, թե որքանով է մեր խնդրանքը համապատասխանում Նրա կամքին: Այդ կասկածները բավական են, որպեսզի նվազի մեր աղոթքի գործությունը: Մի բորոտ աղալիսի կասկածներ ունեք: Նա գիտեր Աստծու բժշկարար գործության անսահմանության մասին, սակայն կասկածներ ունեք Նրա ցանկության վերաբերյալ: Նա խոնարհվեց Հիսուսի առջև ու ասաց. «Տէր, եթէ ուզես, կրնաս զիս մաքրել» (Մատթ.8:2): Այդ թյուրիմացությունն Աստծու անսահման կարեկցությանը բավականաչափ ծանոթ չլինելու հետևանք է:

Աստված գթաց նրան, դիպավ ու ասաց. «Կամենում եմ, մաքրվիր»: Այս օրինակով Հիսուսը ցույց տվեց, որ կամենում է և ուզում է մեզ բուժել: Բորոտն ակնթարթորեն բուժվեց: Ուրեմն, մինչև Աստծուց ինչ-որ բան խնդրելը, համոզվեք, որ ձեր խնդրանքը համապատասխանում է Նրա կամքին: Այն համոզմունքը, թե Աստծու կամքին համապատասխանող ձեր խնդրանքն անպայման կլսվի Նրա կողմից, աղոթքի

կյանքի խարխիսն է: Իսկ Նրա կամքը ճանաչելը պայմանավորված է Սուրբ Գրքի լավ իմացությամբ: Եթե զգաք Խոսքի բարեհաճությունը ձեր նկատմամբ, համարձակորեն բերեք խընդրանքը Շնորհաց Աթոռի մոտ և ոչ մի կասկած մի ունեցեք պատասխան ստանալու հարցում:

Ամեն բան խնդրեք Աստծուց Իր Կամքի համաձայն: Նա ուզում է, որ մենք փրկվենք, որ երջանիկ լինենք: Նա ուզում է, որ մենք կենսունակ ու առողջ լինենք: Նա չի ուզում մեզ կարիքի մեջ տեսնել, Նա ուզում է, որ մենք հաշտ լինենք բոլորի հետ: Աստված ուզում է, որ մենք իմաստուն լինենք, մեր քրիստոնեական կոչմանը համապատասխանող կյանք վարենք: Նա ուզում է, որ ոչ միայն մեր անձնական, ընտանեկան կյանքն օրհնյալ լինի, այլև ինքներս օրհնություն դառնանք ուրիշների համար:

Այս ամենը մի փոքրիկ մասն են Աստծո Կամքը մեզ համար նախատեսված օրհնությունների: «Ուստի եթէ դուք որ չար եք, ձեր զուակներուն աղէկ ընծաներ տալ գիտէք, ո՞րչափ աւելի ձեր Հայրը որ երկինքն է, բարի բաներ պիտի տայ անոնց որ իրմէ կը խնդրեն» (Մատթ.7:11): Բարիք խնդրեք Նրանից հավատով:

Հիսուսն աղոթելիս երախտագիտություն էր հայտնում Հորը: Նույնիսկ Ղազարոսի հարության ժամանակ շնորհակալություն հայտնեց Նրան: Հացի բազմացման ժամանակ Նա նախապես հավատով գոհություն հայտնեց: Շնորհակալություն հայտնեք Նրան՝ համոզված լինելով, որ արդեն ստացել եք:

(Հարունակելի)

Բուկենժեհե, 2014թ., ԾԳ 9 (27)

Ո՞Վ Է ԻՄ ԸՆԿԵՐԸ

Մատթ. 22:35,40-ում կարդում ենք, որ մի օրինական, փորձելով Հիսուսին, հարցրեց. «Վարդապետ, ո՞ր պատուիրանքը մեծ է օրենքին մեջ»: Հիսուսն ասաց նրան. «Քու Տէր Աստուածդ սիրես քու բոլոր սրտովդ և քու բոլոր անձովդ ու քու բոլոր մտքովդ. այս է առաջին ու մեծ պատուիրանքը: Ու երկրորդը աստր նման, Քու ընկերդ սիրես քու անձիդ պէս: Այս երկու պատուիրանքէն կախուած են բոլոր օրենքը և մարգարէները»:

Այստեղ Հիսուսը մեզ պարզ ասում է, որ «Քու ընկերդ սիրես քու անձիդ պէս»-ը համարժեք է ամենամեծ ու գլխավոր պատվիրանքին՝ «Քու Տէր Աստուածդ սիրես...»: Ուստի եկե՛ք տարբերենք ուղտը մօղուկից ու մեր ուշադրությունը դարձնենք գլխավոր կամ դրան նման՝ «Քու ընկերդ սիրես քու անձիդ պէս» պատվիրանին:

Մի ուրիշ անգամ մի ուրիշ օրինական հարցրեց Հիսուսին. «...ի՞նչ ընեն որ յադիտենական կենանք ժառանգեն» (Ղուկ.10:25): Հիսուսը նրան ասաց. «Օրենքին մէջ ի՞նչ գրուած է, ի՞նչպէս կը կարդաս»: Օրինականը պատասխանեց և ասաց. «Քու Տէր Աստուածդ սիրես քու բոլոր սրտէդ ու քու բոլոր անձէդ և քու բոլոր զորութենէդ ու քու բոլոր միտքէդ, և քու ընկերդ քու անձիդ պէս»:

Միքելիներ, այստեղ նույնպէս տեսնում ենք, թե որքան կարևոր է այդ պատվիրանը, որովհետև Հիսու-

սը նրան ասաց. «Շիտակ պատասխան տուիր. ատիկա ըրէ ու պիտի ապրիս»: Օրինականն ուզեց արդարացնել իրեն ու ասաց. «Քայց իմ ընկերս ո՞վ է» (Ղուկաս 10:26-29):

Այսօր շատերը ճիշտ չեն հասկանում, թե ով է իրենց ընկերը: Ոմանք ընկեր ասելով հասկանում են մանկության ընկեր, մյուսները՝ աշխատանքային ընկեր, ուրիշներն էլ՝ գործընկեր և այլն: Ուստի անհրաժեշտ ենք համարում, որ մեր ժողովուրդն ունենա հստակ պատկերացում, թե ո՞վ է ընկերը, ում պետք է սիրել անձի պէս:

Քրիստոսը մեզ սովորեցնում է բարիք անել՝ հավիտենական կյանքի խոստումով: Նա ասաց. «Մի՛րիր ընկերոջդ, ինչպէս ինքդ՝ քեզ»: Քրիստոնյան բարիքը պետք է կիսի հարևանի, ճանապարհին հանդիպածի, իրեն օգնության կանչողի հետ:

Այս ճշմարտությունը հաստատելու համար Քրիստոսը պատմեց բարի սամարացու առակը: Ավագակների ձեռքն ընկած մարդն օգնության կարիք ուներ, իսկ դևտացին ու քահանան նրան չօգնեցին: Միայն մի սամարացի նրան անհրաժեշտ օգնություն ցույց տվեց (Ղուկաս 10 գլ.): Դևտացին ու քահանան չցանկացան իրենց նեղություն տալ՝ ինչ-որ մեկի մասին հոգ տանելու համար, որովհետև իրենք իրենց շատ էին սիրում, իսկ բարի ու ողորմած սամարացին տուժածի վերքերը կապեց, նրան

նստեցրեց իր ավանակի վրա, ինքը ոտքով գնաց մինչև հյուրանոց՝ օգնելով վիրավորվածին: Հոգ տարավ նաև հյուրանոցում ու հեռանալիս հյուրանոցի տիրոջը երկու դինար տվեց՝ խնդրելով տուժածի մասին հոգ տանել՝ խոստանալով, որ ետդարձին կայցելի ու կվճարի մնացած դրամը:

Քարության մեջ պետք է հետևողական լինել: Սամարացին բարի գործ սկսեց ու կես ճամփին կանգ չառավ, այլ ավարտեց այն:

Ընկերոջը բարիք անելը մարդու շահերից չի բխում, բայց դա այն է, ինչը մարդուն հավիտենական կյանքի խոստում է տալիս:

Քրիստոսն ասաց. «Ինչպես կուզենաք, որ մարդիկ ձեզ հետ վարվեն, դուք էլ նրանց հետ մույն կերպ վարվեք»: Սա հասկանալի է բոլորի համար, բայց այստեղ գոհաբերություն է պահանջվում: Անհրաժեշտ է ավանակից իջնել ու ոտքով գնալ, չնախատեսված հոգսը վերցնել, լրացուցիչ դահեկաններ տալ և պահանջվածից ավելի ճանապարհ գնալ:

Եթե սամարացին ինքը հայտնվեր վիրավորվածի տեղում, ինքն էլ կուզեր, որ իր նկատմամբ հոգածություն և ուշադրություն ցուցաբերվեր, քանի որ ամեն մի վիրավորված բարի ու ողորմած մարդկանց կարիք ունի: Դևտացիներին ու քահանաներին, ովքեր մինչև այսօր անցնում են կարիքավորների ցավի ու արցունքի, վշտի ու տառապանքի կողքով, Քրիստոսն ասում է. «Գթած եղբ, ինչպես ձեր Հայրն ալ գթած է...» (Դուկ. 6:36): Զաքեոսը ևս անտարբեր էր մարդ-

կանց նկատմամբ, բայց, Քրիստոսին իր տան մեջ ընդունելով, բացականչեց. «Իմ ունեցվածքի կեսը կտամ աղքատներին»:

Սիրելիներ, Հիսուսն առակի վերջում (Դուկ. 10:36) հարցրեց օրինականին, թե այն երեքից ո՞րը ընկեր եղավ ավազակների ձեռքն ընկածին: Օրինականն ասաց՝ նա, ով ողորմություն արեց: Հիսուսն ասաց. «Գնա, դուն ալ այնպես քրե» (Դուկ. 10:37): Այսինքն՝ ողորմություն արա քո օգնության կարիքն ունեցողին, և դու կլինես նրա ընկերը: Այսինքն՝ քո ընկերը նա է, ով քո ողորմության, քո օգնության կարիքն ունի: Իհարկե, օգնությունը կարող է լինել թե՛ ֆինանսական, թե՛ հոգևոր, թե՛ ֆիզիկական և թե՛ այլ ձևերով:

Օգնություն ցույց տալով՝ մենք ցանում ենք Քրիստոսի Ավետարանի սերմերը: Մի օր այդ սերմը ծիլ կտա ու կաճի՝ փրկելով մարդուն հավիտենական կորստից, որի գինն անսահման թանկ է: Լինենք բարի սամարացի ու օգնենք նրան, ով ունի մեր օգնության կարիքը: Ամեն:

Յուզեմիեթ, 2014թ., ՁԳ (27)

ՀԱՎ ԱՏԱՐԻՄ ՄՆԱԼ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՀ

320թ. Հռոմեական կայսրու-
թյան զորքերը, գտնվելով Հայաս-
տանում, Հռոմի կայսրին գոհեր
մատուցելու հրաման ստացան:
Բայց 40 քրիստոնյա զինվորներ
հրաժարվեցին այդ անելուց: Զին-
վորական տրիբունը, չցանկանա-
լով կորցնել զինվորներին, փորձեց
«վերադաստիարակել» նրանց:

Սակայն, զայրացած նրանց ան-
կոտրումության վրա, մահապատ-
ժի դատապարտեց զինվորներին:

Մարտի 10-ն էր: Զինվորներին
մերկացրին ու կանգնեցրին գետի

սառույցների վրա: Այնտեղ նրանք
պետք է կանգնեին ամբողջ գիշեր:
Իսկ գետի ափին խարույկ էին
վառել: Ջրավազանը լի էր լոգանքի
համար նախատեսված տաք ջրով:
Այդ բոլորը նրանց համար էին, ովքեր
կհրաժարվեին Քրիստոսից: Նրանց
հրավիրում էին մոտենալ խարույկին
ու զոհ մատուցել կեսարին՝ դրանով
փրկելով իրենց կյանքը...

Առավոտյան շատ քչերն էին
կենդանի մնացել, իսկ ողջ մնա-
ցածներին սրատելով սպանեցին:

Պոլիկարպոսը, ով Զմյուռ-
նիայում էր ապրում, ողջա-
կիզվել է 155 թվականին:

Զմյուռնիայի եկեղեցին շատ էր
սիրում իր եպիսկոպոսին՝ նրա ի-
մաստությունն եւ Աստծուն հավատա-
րիմ լինելու համար: Հետապնդումից
նա թաքնվում էր մի հավատացյալի
տանը: Վերջապես Պոլիկարպոսին
բռնեցին ու ատյանին հանձնեցին՝
մեղադրելով, որ «Ասիայի այս ու-
սուցիչը, քրիստոնյաների հայրն ու
կուռքերի կործանիչը, սովորեցնում
է, որ ոչ ոքի չպետք է զոհաբերու-
թյուն անել եւ կուռքերին աղոթել»:
Պոլիկարպոսին ընտրություն առ-
ջեւ կանգնեցրին՝ զոհ մատուցել

կայսրին կամ մեռնել: Նա անմոռա-
նալի պատասխան տվեց.

- Ես 86 տարի ծառայում եմ
Քրիստոսին եւ ոչ մի անգամ Նա
ինձ ոչ մի վատ բան չի արել, ես
ինչպե՞ս կարող եմ վշտացնել իմ
Թագավորին, Ով ինձ փրկել է:

- Ես քեզ կայրեմ, եթե չփոխես
որոշումը,- ասաց քաղաքապետը:

Պոլիկարպոսը պատասխանեց.

- Դու ինձ սպառնում ես կրակով,
որը վառվում, ապա հանգչում է:
Բայց դու տեղյակ չես դատաստա-
նի կրակի մասին, որը պահված է
անհավատների եւ կորուսյալների
համար: Արա այն, ինչ պետք է
անես:

ԵՍ ԱՊՐՈՒՄ ԷՒ ԻՆՁ ՀԱՄԱՐ

(ՀՈՎՎԻ ՆԱԻԿԻՆ ԿՅԱՆՔԻՅ)

ԵՐԵՔ ՄԱՀ: Բժիշկներն ասացին, որ իմ երեխան անբուժելի հիվանդ է, ու դա այն ժամանակ, երբ ես երկու շաբաթվա ընթացքում արդեն կրել էի երեք հարազատ մարդկանց մահվան ծանրությունը: Սկզբում սպանեցին իմ 24 տարեկան ընկերոջը, որը կարատեի սև գոտի ուներ: Ես նրա գերեզմանի մոտ կանգնած հանկարծ գիտակցեցի, որ ամեն օր միլիոնավոր մարդիկ անշնչացած գնում են հողը պարարտացնելու: Մտածեցի. «Ինչի՞ համար էին նրանք ընդհանրապես աշխարհ եկել: Մի՞թե ես էլ եմ այդպես անհետ հեռանալու»: Մի քանի օր անց մի մոլագար սպանեց իմ կնոջ 22 տարեկան քրոջը: Մի քանի օրից թալանեցին և սպանեցին իմ ընկերոջ մորը: Ես նորից կանգնած եմ գերեզմանոցում ու նույն հարցն եմ ինձ տալիս՝ ինչո՞ւ եմ աշխարհ եկել:

ՆՎԵՐ ՍՏՆՑԱԾ ԳԻՐՔԸ: Ոտքիս թաթն սկսեց ուռչել և այն աստիճան, որ չէի կարողանում կոշիկներս հագնել, այտուցվեցին նաև ծնկներս: Բժիշկները ներարկիչով քաշում էին նրանցում հավաքված հեղուկը: Իմ ներսում ամեն բան կոտրվեց: Ես վախենում էի դուրս գալ առանց թիկնապահի, որովհետև շատ թշնամիներ ունեի: Վարորդիս ասացի, որ ինձ տանի հարևան շրջան, որտեղ փակվեցի հյուրանոցում: Ինձ հետ Աստվածաշունչ էի վերցրել, բացեցի այն, ծնկեցի և արցունքներն սկսեցին աչ-

քերիցս թափվել գրքի վրա. «Տեր, Դու կա՛ն սպանիր ինձ, կա՛ն ցույց տուր, թե ինչու եմ ապրում», - հեկեկալով դիմեցի Աստծուն:

Երբ վերադարձա իմ քաղաք, մի անհավատ կին ինձ նվիրեց Ալեքսանդր Մենի «Մարդու Որդին» գիրքը, որը պատմում է Քրիստոսի երկրային կյանքի մասին: Ես ու կինս կարդացինք այն, և դա փոխեց մեր կյանքը: Ես հասկացա, որ մինչ այդ ապրել եմ ինձ համար: Ես հասկացա, որ այս կյանքի իմաստը ուրիշներին ծառայելն է: Ավետարանում Հիսուսն ասում է. «Հիվանդ էի ու դուք ինձ տեսեկաք, բանտում էի՝ այցելեցիք»: Մեր կյանքը փոխվեց նույն ժամին և արմատապես:

ԹՂԹԱՆԱՂԻ ԴԵՎԸ: Ես երկրորդ դասարանից ծխել եմ: Ու հիմա, դուրս գալով տնից, իջա խանութ. այնտեղ մի տղամարդ կանգնած ծխում էր: Ծխի հոտն ինձ համար զգվելի էր: Ես հեռացա՝ մտածելով. «Սա տարօրինակ է»: Նորից մոտեցա այդ տղամարդուն, հոտոտում եմ՝ իրոք զգվելի է:

Աստված ինձ ազատեց նաև հարբեցողությունից ու թմրանյութից: Տերն ազատեց ինձ նաև հայիոյախոսությունից, որովհետև արտահայտվում էի այնպես, որ ինձ չէիք կարողանալել: Ես նաև թղթախաղի խաբեբա էի:

Թղթախաղում միայն 20 տոկոսն է ձեռքերի ճկունություն, մնացածը

Թողարկվել է 2014 թ., ԾՄ 9 (27)

դևն է անում: Նոր էի սկսում խաղը, բայց արդեն գիտեի, որ շահելու եմ, որովհետև դևն ինձ ուժ էր տալիս, և ես գիտեի, որ նա այդ մարդուն կույ կտա և դատարկածեռն կճանապարհի: Ահա թե ինչպիսին է դիվային հավատը: Շատ դեպքերում սատանան ասում էր խաղաթղթերի դասավորությունը, և ես արդեն գիտեի, թե ինչ պիտի անեի, ու դա ինձ վստահություն էր տալիս:

Բանտում ես գնացի Տագիլից մինչև Սարատով և ամենուր խաղում էի: Շահած իրերս պահում էի ներքնակիս մեջ, բայց այլ բանտ տեղափոխվելիս դրանք մնում էին իրենց տեղում, որովհետև չէի կարող ինձ հետ տանել: Իրականում դրանք ինձ պետք չէին, ես ընկել էի մոլուցքի մեջ, որից չէի կարողանում ազատվել: Դա մույնպիսի կախվածություն է, ինչպիսին հարբեցողությունն է և թմրամոլությունը:

Աստված ինձ ազատեց բոթախաղի կախվածությունից, բայց սատանան բազմիցս է դողել վերադառնալու դրան, և նրա համառությունն ինձ հասկանալի է:

Թղթախաղի պատմությունը բոլոր ժամանակներում կապված է եղել սև մոգության հետ: Կա ավանդություն, որ 1392թ. Ֆրանսիայի թագավոր Կառլոս 6-րդի ծաղրածուն դրանք նկարել է աստվածամարգություն խորհրդանշող գույներով: Երբ ես թողեցի իմ մեղսալի եկամուտը, բախվեցի սնանկության: Սատանան շշմջաց. «Գնա՛ խաղա: Մեկ խաղ, և դու քեզ ամբողջ տարին կապահովես»: Նա ինձ ուղարկում էր գայթակղիչ վիզեոֆիլներ,

դրանցից մեկում մի ռուս պրոֆեսիոնալ բռնցքամարտիկ դարձավ կաթոլիկ քահանա, իսկ հետո, երբ նրա փողերը վերջացան, նա հանեց իր փարաջան, հաղթեց բռնցքամարտը, փող աշխատեց և նորից հագավ փարաջան:

Ես հասկանում էի, որ եթե նույնիսկ ոչ թե ձեռքս վերցնեմ խաղաթղթերը, այլ ընդամենը հետաքրքրվեմ դրանցով, Աստված կթողնի ինձ:

ԻՆՉ ՀԵՏԱՊԵՒՈՂ ՀԱՐՑԸ:

Տասնչորս տարեկանից եղել եմ բանտերում, ղեկավարել եմ հանցագործ խումբ, զբաղվել եմ դրամաշորթությամբ, անընդհատ եղել եմ վիճաբանությունների և կրակոցների մեջ, բայց Աստված պահպանում էր իմ կյանքը: Ու ինձ անընդհատ տանջում էր հարցը, թե՛ ինչո՞ւ:

Մի անգամ երակիցս հերոհն ներարկեցի և կորցրի գիտակցությունս: Ներարկիչը թողել էի երակիս մեջ, և արյունն առատ հոսում էր: Տանը ոչ ոք չկար: Այդ ժամանակ մի մարդ, որն ինձ համարյա անծանոթ էր, իմ տան մոտով անցնելիս որոշում է մտնել ներս: Դուռը բաց է լինում, և մաբժիկներ է կանչում: Նորից Աստված փրկեց ինձ:

Դեպք եղավ, երբ բժիշկներն ասացին, որ ինձ չեն կարող փրկել, որովհետև մեռած եմ և կարգադրություններ էին արել, որ ինձ տանեն դիակներձարան: Բայց ընկերներս, որոնք կողքիս էին եղել, վախեցրել էին բժիշկներին: Վերջիններս նորից ինձ օգնելու փորձ էին արել, և հրաշք էր կատարվել, ես վերակենդանացել էի:

Յոթ տարի զբաղվել եմ քմրամոլությամբ, ինձ անգամ ընկել եմ կոմայի մեջ, և Աստված մշտապես ցույց է տվել Իր ողորմությունը: Իսկ իմ կողքին այլ հոգիներ մեկ անգամ ներարկվել են, հիվանդացել են ՉԻԱՀ-ով և մահացել են:

ԻՆՉԻՅ Է ՄԿՍՎՈՒՄՍՏԲՎՈՒԹՅՈՒՆԸ: Ես հիշում եմ իմ մանկությունը, երբ տատիկս ինձ Աստծու մասին էր պատմում: Ես հաճույքով էի լսում նրան և խորհում էի այն մասին, թե Ով է Ամենակալ Աստված, որ մեզ համար պատրաստել է հավիտենական կյանքը: Բայց հետո ինչ-որ բան կոտրվեց իմ ներսում: Աշխարհային արժեքներն ինձ ներքաշում էին իրենց հեղեղատը: Ինչպե՞ս է դա կատարվում: Ամեն ինչ սկսվում է նրանից, երբ մարդը որոշում է, որ առանց Աստծու էլ կարող է ապրել: Ստրկությունն սկսվում է սուտ նպա-

տակներով հրապուրվելուց: Ուզում ենք մենք դա խոստովանել թե ոչ, բայց սատանան կա և հրապուրում է մարդկանց:

Երբ տատիկս ինձ պատմում էր Աստծու մասին, ես ուրախանում էի, որ ինձ սպասում է Ամենակարող Աստված և դրախտը, բայց հետո որոշեցի, որ ինքս կարող եմ աստված լինել, իմ աչքին ես կարևոր անձնավորություն էի թվում: Մտածում էի, թե իմ շրջապատում ես ամենալավն եմ և նորից ու նորից դա ապացուցելով առաջ էի գնում:

ՆՐԱ ՀԱՄԱՐ: Ինչքան մարդկանց է կոտրել այդ սուտ նպատակների ետևից գնալը: Մեկի մոտ դա ավարտվել է հոգեբուժարանով, մյուսի մոտ՝ բանտով. սրանք բոլորը սատանայի կողմից այլանդակված մարդիկ են: Ի՞նչը կարող է նրանց կանգնեցնել: Դրա համար միայն մեկ միջոց գիտեմ: Հասկացի՛ր, ով մարդ, մեզ Աստված ստեղծել է Իր համար: Խոսքերս բավական չեն, որ ես Աստծուն շնորհակալ լինեմ իմ հանդեպ ունեցած Իր ողորմության համար: Ես անդունդի խորքում էի, և Նա ինձ դուրս հանեց այնտեղից: Իմ դարձի գալուց հետո դարձի եկավ նաև կինս, հետո՝ մայրս, զոքանչս և աներս: Իմ որդին բժշկվեց: Սա հրաշք է, սա երջանկություն է, սա դրախտ է երկրի վրա:

Միտելի՛ ընթերցող, որքան էլ դու հիմա խավարում լինես, հիշի՛ր. կա՛ Աստված, Նա սիրում է քեզ և չի ուզում քո կորուստը: Հավատա՛ Աստծուն, ու խավարը կփոխվի լույսի: Աստված սպասում է քեզ:

Ալեքսանդր Վերնիզոր
“Доброе слово”, N 3 2011г.

Թարգմանված է 2011թ., № 3 (27)

ԱՐԴՅՈ՞Ք ՎԱՂՎԱ ՕՐԸ ՔՈՆՆ Է

Մ եկեղեցում հոգևոր հովիվն Աստծու Խոսք էր քարոզում և ապաշխարության հրավեր ուղղում: Ներկա գտնվողներից մի երիտասարդ, ազդվելով քարոզչի խոսքերից, ցանկացավ ապաշխարել, սակայն գտնելով, որ իր համար դեմ շատ վաղ է, որոշեց հաջորդ տարվան հետաձգել դա: Նույն պահին, իր մտադրությունն ավելի գործնական դարձնելու համար, նա վերցրեց մի թուղթ և գրեց. «Ես հաջորդ տարի պետք է ապաշխարեմ»: Մակայն ամբողջ գիշեր չկարողացավ հանգիստ քնել, քանի որ մի ներքին ձայն նրան ասում էր. «Մի՛ հետաձգիր, հիմա է ժամանակը»:

Հաջորդ առավոտյան, ինքն իրեն հանգստացնելու համար, նորից վերցրեց գրիչը և գրեց. «Ես հաջորդ ամիս պետք է ապաշխարեմ»: Մակայն դարձյալ նույն ներքին ձայնը նրան մղում էր վայրկյան առաջ Փրկչին ընդունելու: Երիտասարդն այս տագնապից ազատվելու համար որոշեց մեկ շաբաթով հետաձգել, սակայն չկարողացավ խաղաղացնել իր ալեկոծ հոգին և իր միտքն ուրիշ բաների վրա կենտրոնացնել: Գիշերն անկողին չմտած՝ դարձյալ խռովքի մեջ ընկավ, բայց չուզեց նույն վայրկյանին ծունկի գալ Աստծու առջև ու խոստովանել իր մեղքերը, այլ որոշեց հետաձգել հաջորդ օրվան, և դարձյալ արձանագրեց. «Ես վաղը կապաշխարեմ»: Մտավ անկողին ու խոր քուն մտավ... առիավետ մեջեղու համար:

Խեղճ երիտասարդը նույն գիշերն

իսկ հոգին ավանդեց և Աստծու առջև պետք է ներկայանար առանց ապաշխարության ու մեղքերի թողության:

Ափսոս... այս երիտասարդի համար կորսված էր ապաշխարության թանկագին առիթը: Կորցրած առիթը ոսկու կամ դրամի մման չէ, որ կարելի լինի վերագտնել: Ի՞նչ սարսափելի է... «Վաղվա» որոշումը ուշ եղավ այս երիտասարդի համար: Նա չկարողացավ հասկանալ, որ վաղվա օրն իրենը չէ: Աստծու Խոսքն ասում է. «Վաղուան համար մի պարծիր, վասն զի չես գիտեր թե օրը ի՞նչ պիտի ծնանի» (Ամ. 27:1):

Սիրելի՛ բարեկամ, արդյո՞ք վաղվա օրը քոնն է: Երբ խավար ճանապարհի մեջ քայլես, քայլերդ անորոշ կլինեն: Նույնպես էլ վաղվա օրը քեզ համար անտեսանելի ու անհասկանալի է: Ուրեմն ինչո՞ւ ես հոգուդ փրկությունը այս երիտասարդի մման անհայտ ապագայի մեջ ձգում: Փրկչի սիրո և ողոր-

մության դուռը բաց է քո առջև: Հիսուսը քեզ է սպասում: Նա, մարդու հանդեպ ունեցած Իր անհուն սիրուց մղված, թողեց երկնքի փառքը և, աշխարհ գալով, մեզ պես մարմին առավ, սիրահոժար նախատվեց, հալածվեց, անարգվեց, չարչարվեց և, մեղավորների ու ոճրագործների շարքը դասվելով, խաչվեց ու Իր սուրբ Արյունը թափեց՝ մեզ մեր մեղքերից սրբելու համար:

Ո՛վ կորսված որդի, արդյո՞ք տեղյակ ես այն սիրո մասին, որ Հիսուսը տաժում է քո հանդեպ: Նա Իր սուրբ Արյունը թափեց՝ քեզ մեղքերից սրբե-

լու և դժոխքի դատապարտությունից ազատելու համար: Իսկ դու ի՞նչ ես տվել Հիսուսին Իր այս գոհի և շնորհքի փոխարեն:

Արթնացի՛ր, ո՛վ քանկագին հոգի, և սիրտդ նվիրիր Նրան: Երբ հանդիպես մի մարդու, որն իր կյանքը վտանգելով քեզ կազատի փորձանքից, անշուշտ կպատրաստվես երախտագիտություն հայտնել ու գոհացնել նրան:

Քրիստոսը քեզ փրկելու և ազատելու համար Իր անձը որպես փրկանք տվեց: Նա սիրում է քեզ:

Ուրեմն ե՛կ և մեղքերիդ ծանր բեռը դի՛ր Նրա առջև, թողություն խնդրիր հավատքով, քանզի Հիսուսն իշխանություն ունի ներելու, սրբելու և մաքրելու քո բոլոր անօրենությունները:

Հիվանդ մարդն ամենից առաջ փա-

սիագում է բժշկվել իր հիվանդությունից և վերագտնել իր կորցրած առողջությունը: Նա չի ուզում հետաձգել իր բուժումը, քանի որ ուշացումը կարող է բարդություններ առաջացնել: Այդպես էլ դու, եթե հետաձգես Քրիստոսի արյունով մեղքերի թողություն ստանալը, շատ բարդությունների կհանդիպես, և կարող է ուշ լինել: Հետաձգելը խելացի չէ: Չգիտես, թե արդյոք բուժման առիթ կունենա՞ս գալիք օրերում: Ուրեմն շտապի՛ր, վայրկյան առաջ դիմի՛ր Փրկչիդ՝ Հիսուս Քրիստոսին, որպեսզի սրբվես մեղքերիցդ ու նոր կյանք սկսես: Մի՛ կորցրու այսօրվա առիթը, միգուցե վաղը ուշ լինի և դատապարտվես դժոխքի հավիտենական տանջանքին...

ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ

Ատելությունը սարսափելի պզգամունք է, որը բաժանում է մարդկանց և դաժանացնում սրտերը: Սիրո մեջ սկսված շատ հարաբերություններ հաճախ ավարտվում են փոխադարձ մեղադրանքներով:

Հնարավոր է, սիրելի՛ ընթերցող, որ քեզ մոտ ևս ինչ-որ մեկի նկատմամբ ատելության պզգամ կա, որը վարակել է նաև քո սիրտը: Մի՛ թող, որ այդ պզգամունքը պարգանա, քանի որ այն կվնասի ոչ միայն քեզ, այլ նաև քեզ շրջապատող մարդկանց: Դու պետք է իմանաս, որ կա սիրող Աստված: Միայն Նա կարող է օգնել քեզ: Դու պետք է հասկանաս նաև, որ ուրիշ մարդկանցից ավելի լավը չես,

պետք է ընդունես քո մեղքերը և ապաշխարես: Միայն այդ ժամանակ կարող ես ընդունել Աստծու սերը: Եվ միայն այդ ժամանակ Նա կարող է քեզ օգնել և փրկել:

Հիսուս Քրիստոսն ասաց. «Առողջներուն բժիշկ պետք չէ, հապա հիւանդներուն. ես արդարները կանչելու չեկայ, հապա մեղավորները» (Մարկ. 2:17):

«Վասն զի մենք ալ ատեն մը անմիտ էինք, անհնազանդ, մոլորեալ, և վանապան ցանկութիւններու ու հեշտութիւններու կը ծառայէինք. չարութիւնով ու նախանձով կը վարուէինք, ատելի էինք և մէկկմէկ կ'ատէինք» (Տիտոս 3:3):

Թոկոբեմբեհ, 2014թ., ՇԳ 9 (27)

Վեկայություն

Ես՝ Սուսան Մկրտչյանս, Կոտայքի մարզի Քաղսի գյուղի եկեղեցու անդամ եմ: Հիսուսին ճանաչել եմ 1994 թվականից:

Թերթում կարդալով մի շարք վեկայություններ Հիսուսի կատարած ողորմությունների մասին՝ որոշեցի պատմել տարիներ առաջ կատարված մի պատահարի մասին, որը տեղի է ունեցել Քաղսի գյուղի գյուղամիջյան ճանապարհի վրա:

1998 թվականի փետրվար կամ մարտ ամիսն էր: Չյունառատ օր էր: Չյան առատության պատճառով քայլելու համար ճանապարհ գրեթե չկար: Միայն մեքենաներն էին կարողանում երթևեկել: Դպրոցում դասերն ավարտվել էին, և երեխաներն այդ նեղ ճանապարհով տուն էին գնում: Հանկարծ արագ ընթացող մի ավտոմեքենա, չկարողանալով արգելակել, վրաերթի է ենթարկում իմ աղջկան՝ Հայկուհուն, որն այդ ժամանակ սովորում էր երկրորդ դասարանում: Հետագայում վարորդը պատմեց, որ այդ պահին ինքը կարող էր վրաերթի ենթարկել երկու հոգու, ովքեր իրարից շատ քիչ հեռավորության վրա էին քայլում: Դժվարությամբ կողմնորոշվելով՝ վարորդը վրաերթի է ենթարկում մեկ հոգու՝ աղջկաս:

Այդ օրը ես ծոմապահությամբ դիմել էի Աստծուն՝ իմ հոգևոր վիճակի համար: Ստույգ չեմ կարող հիշել, թե օրվա որ ժամն էր, երբ աղջիկս մտավ տուն, նրա հետևից՝ մեր համագյուղացի Ֆլորան: Նա ասաց, որ իմ աղջիկն ավտոմեքենայի տակ է ընկել: Ես շատ հանգիստ ընդունեցի այդ լուրը և ասացի նրան, որ Հիսուսն է պահել աղջկաս այդ պատահարից: Այդ կիներ, զարմացած իմ

խոսքերից, հետ վերադարձավ: Աղջիկս ասաց, որ ինքը ոչինչ չի զգացել և չի վախեցել: Մի քանի րոպե անց մեր տուն եկան մի քանի զարմացած տղամարդիկ: Նրանք ցանկացան տեսնել աղջկաս, նրա մարմնի վնասվածքները: Բայց նույնիսկ մի կապտուկ չկարողացան գտնել, բացի մի փոքրիկ, աննկատելի քերծվածքից:

Նրանք զարմացած նայեցին ու իրար ասացին. «Այսպիսի դեպք մենք երբեք չենք տեսել, ախր ինչպե՞ս կարող էր կենդանի մնալ, չէ՞ որ մեր աչքի առաջ կատարվեց այդ ամենը»: Իսկ ես անընդմեջ վկայում էի, որ իմ Աստվածն է պահել աղջկաս:

Վարորդը կատարվածից հետո որոշել էր փախչել՝ կարծելով, թե իրեն ոստիկանություն կտանեն: Պատահարի վայրում եղած, Ռուբիկ անունով մի երիտասարդ պատմեց, որ ինքն անձամբ տեսել է, թե ինչպես ավտոմեքենան, վրաերթի ենթարկելով աղջկաս, մոտավորապես տասը մետր քարշ է տվել նրան: Վախեցած վարորդը, դուրս գալով ավտոմեքենայից, երկու ձեռքերով բռնել է գլուխը և սպասել, թե երբ դիակը դուրս կհանեն ավտոմեքենայի տակից:

Այդ երիտասարդն ասաց, որ ինքն է բա-
հով մաքրել կուտակված ձյունը և
ավտոմեքենայի տակից ողջ ու առողջ
հանել աղջկա: Աղջիկս, դուք գալով
ավտոմեքենայի տակից, թափ է տվել
շորերի վրայի ձյունը, գտել իր պայու-
սակը, գցել է ուսին և արագ քայլելով
ճանապարհվել դեպի տուն: Պատահա-
րի ակնառեսներն իրենք էին վկայում,
որ Աստված է պահել երեխային:

Երբ վարորդը եկավ մեր տուն, ա-
սաց, որ այդ ամենը իրոք հրաշք էր: Նա
ամբողջատ հարցնում էր, թե այդ ի՞նչ
մեծ ուժ էր, որը պահեց երեխային: Ես էլ

վկայում էի Հիսուսի ամենակարողու-
թյան մասին, այն մասին, որ Նա պա-
հում է Իր ժողովրդին ամեն վտանգից, և
նրան հորդորում էի ապաշխարել:

Վրաերթի լուրը տարածվել էր նաև
դպրոցում, և բոլորը մտածում էին, թե
աղջիկս երկար ժամանակ դպրոց չի
գնա: Սակայն նա հաջորդ օրը դպրոց
գնաց: Երբ մոտեցել էր դասասենյակի
դռանը, լսել էր ուսուցչուհու լացակու-
մած ձայնը: Նա պատմում էր վթարի
մասին: Երբ աղջիկս մտել էր դասարան,
բոլորը զարմացել էին: Այս լուրը տա-
րածվեց ամբողջ գյուղում:

Վ կ ա յ ու թ յ ու ն

2009 թ. ապրիլին դի-
մեցի ատամնաբույժի, ատամս ցավում
էր: Հայտնաբերեցին լնդի ուռուցք: Ես
շատ տխրեցի: Հաջորդ օրը, պաշտա-
մունքի գնալիս, Տերը խոսեց ինձ հետ՝
ասելով.

- Հույսը ամոթով չի թողնի:

Չնայած հոգեկան ծանր վիճակիս՝
երբեք չդադարեցի հուսալ Աստծու
ողորմությանը, գնացի պաշտամունքի
Արտաշատի եկեղեցում: Այդ օրն Աստ-
ծու զավակներն աղոթեցին ինձ համար:
Աղոթքից հետո անասելի ուրախու-
թյամբ լցվեցի: Պաշտամունքից անմի-
ջապես հետո զանգահարեց աղջիկս ու
ասաց, որ արդեն ամեն բան պատ-
րաստ է իմ վիրահատության համար:
Հաջորդ օրը գնացի Երևան՝ թիվ 3 կլի-
նիկական հիվանդանոց: Ախտորոշու-
մից հետո սկսվեց վիրահատությունը,
որի զարմանալի ընթացքի մասին ինձ
ավելի ուշ պատմեցին: Բժիշկն ասաց,
որ նախատեսված հինգ ժամվա փո-

խարեն վիրահատությունը տևել էր
երկու ժամ ու կես: Բժիշկն ասաց նաև,
որ այն, ինչ կատարվել է ինձ հետ,
իրենց հասկացողությունից վեր է: Նա
փառք տվեց Աստծուն: Վիրահատու-
թյունը կատարելու համար իմ բերանի
խոռոչը բացել և հեռացրել էին ծնոտիս
կեսը, սակայն ես ոչ մի ցավ չէի զգացել:
Ընդհանրապես, այդ երեք տարիների
ընթացքում ես ոչ մի ցավագրկող չեմ
ընդունել՝ չնայած չէի կարողանում ու-
տել, տեսնել և լսել:

Անցած տարի գնացի Հանքավան,
ճամբարում Տերն Իր ձեռքը մեկնեց և
ինձ բուժեց: Հիմա ես կարողանում եմ
ուտել, համ ու հոտ առնել, տեսնել, լսել:
Անգամ ֆիզիկական աշխատանք եմ
կատարում և առանց ակնոցի Ավետա-
րան կարդում: Սրտանց շնորհակալ եմ
իմ Հիսուս Քրիստոսից և Հայր Աստ-
ծուց՝ անասհման սիրո, ողորմություն-
ների և հրաշքների համար:

Էմմա քուրթ
Բ.Երևան

Բնակվեմ թեև, 2014թ., 28/9 (27)

Ես, որ մեղքերի ծնունդ եմ համակ,
Որդին՝ մահաբեր ցավ ու երկունքի,
Արդ պարտավոր եմ մի օրում անթիվ
Բյուր քանքարների տուգանք վճարել:
Այժմ քեզանից ո՛չ թե մարդկային
Մտքի փոքրության համեմատ միայն ներում եմ
հայցում,
Այլ պաղատում եմ մարդասիրություն՝
Փրկիչ Հիսուսիդ աննվազելի լիության չափով.

Չկայի երբեմն, ինձ ստեղծեցիր.
Չաղաչեցի քեզ, տվիր գոյություն.
Լույս աշխարհ չեկած՝ տեսար ինձ արդեն.
Դեռ հՀայտնված՝ գթացիր իսկույն.
Չէի աղաչել, խնամարկեցիր.
Դեռ չկարկառած ձեռքերս ի վեր՝ նայեցիր վրաս.
Չէի պաղատել, ինձ ողորմեցիր.
Դեռ ձայնս նույնիսկ չէր ձեւավորվել, բայց լսեցիր դու.
Չէի հեծեծել, ունկնդիր եղար.
Քաջ գիտենալով դիպվածներն արդի՝ չանտեսեցիր ինձ.
Չարիքներն իմ այս պատժապարտական
Կանխադետ աչքով տեսնելով հանդերձ՝ ինձ հորինեցիր:
Այժմ ինձ, որին ստեղծեցիր դու,
Որին փրկեցիր ու փայփայեցիր
Այնքան սիրով ու հոգատարությամբ,
Մի՛ թող, որպեսզի այս դիվահնար
Մեղքերը իսպառ կորստյան մատնեն.
Թո՛ղ համառության մառախուղը իմ
Չհաղթի լույսին քո ներողության,
Ո՛չ էլ իմ սրտի կարծրությունը քար՝
Քո երկայնամիտ բարությանն անհուն,
Ո՛չ էլ մսեղեն այս մահկանացուն՝
Ամենակատար քո անթերության,
Ո՛չ էլ նյութեղեն տկարությունն իմ՝
Վսեմությանդ ամենակարող:

Գրիգոր Նարեկացի
«Մատյան ողբերգության»
Բան ԺԸ, Ա

Մանուկ համալսարանը, եթե մեծերի հսկողությամբ ցանկ
է, դուրսն որս է սալաձուլի համար:

Ելնիկ վարդապետ

Մեղակից ոչ ոք չի կարող օգտագործվել որպես հաց՝
սոված հոգիները կերակրելու համար, եթե որպես
չորեմ խախտված չի ընկնի Բրիտանի ճեղքերի մեջ:

Տ.Մ.Միլլեր

Մեկ վայրի գոհանակ Վարձույ աղյուսակների համար,
դուրսից դուրս միայնակ եմ մեր աշխարհ, որպեսզի Վարձույ
սաղեղի պարզ շեղանակ:

Մ.Ա.Մորդ

The background of the entire page is a light blue color with a repeating pattern of overlapping squares. Each square is outlined in a slightly darker blue, creating a grid-like effect that shifts and overlaps across the surface.

www.barilur.org
bari_lur_09@rambler.ru